

PROLOOG

*G*eruchten bewogen zich voort door de gouden straten. *De ringen waren gevonden*, werd er gefluisterd. De woorden bleven hangen in de hoofden van mensen en werden gewogen in hun harten. Voor veel kinderen waren de ringen niet meer dan een legende, een verhaal wat hun moeders hen vertelden voordat ze naar bed gingen. Maar hun ouders hadden nog herinneringen aan de gouden tijd van Elenvil, toen de ringen nog in hun bezit waren.

Zou het echt waar zijn dat de ringen waren gevonden? De ringen die zo lang als verloren beschouwd waren, zouden ze nu gevonden zijn? Konden ze echt in het bezit zijn van de drie vrouwen; Elva, Vanessa en Fengaryn?

Zou het mogelijk zijn dat de geschiedenis zichzelf herschreef? Dat de hoop voor de toekomst werd hersteld?

De geruchten bewogen zich ook het kasteel in, waar in de vergaderzaal werd gesproken over de waarheid van de geruchten. Geruchten werden normaal gesproken niet zo zwaar gewogen op Elenvil, waar liever werd vastgehouden aan de waarheid. Maar nu het om de ringen ging, kwamen verleden, heden en toekomst samen in een enkel besluit.

Het was nog maar een paar dagen geleden geweest dat de geruchten Elenvil hadden bereikt, maar het had geen enkel hart met rust gelaten. Ook koning Dal en zijn vrouw, koningin Elinor, waren gevangen door twijfels.

Wie waren deze drie vrouwen? Waarom hadden zij de ringen gekregen? En bovendien, hoe waren ze in hun bezit gekomen?

Nu de ringen in hun handen waren, zou er iets veranderen in de wereld Edoril. En alhoewel de raadgevers van koning Dal niet konden voorspellen wat dat zou zijn, was er een hoop in hun harten. Toch heerste er ook angst. De terugkeer van de ringen; het kon de veiligheid van Edoril betekenen, of juist haar ondergang.

Koning Dal van Elenvil, schudde langzaam zijn hoofd. Zijn gezicht stond kalm, terwijl hij keek naar zijn raadgevers die om de tafel in de vergaderzaal zaten.

‘Ook al zijn de ringen gevonden, betekent dat niet dat we ze terug mogen nemen.’

‘Ze zijn van ons,’ reageerde één van zijn jonge raadgevers.

Koning Dal knikte, maar zei: ‘Er is een reden dat deze drie vrouwen de rin-

gen dragen. De reden weet ik nu nog niet, maar het zal voor het juiste zijn. Voor het licht.'

De mensen in de vergaderzaal vielen stil na zijn woorden. Koning Dal richtte zich op en de blikken gleden naar hem.

'Maar wat onze rol dan ook gaat zijn, we moeten deze drie vrouwen vinden; hen beschermen voor het gevaar van de duisternis wat zeker zal komen. Hun lot echter, is in de handen van het licht.'